

Arrest

nr. 152 875 van 18 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 augustus 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. DE GHELLINCK, loco advocaat G. GOUBAU, en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pakistaan afkomstig uit het district Mirpur in Azad Kashmir. Omdat u wilde ijveren voor een onafhankelijke staat Kashmir werd u rond 2005 lid van de studentenbeweging 'JKNSF' (Jammu and Kashmir National Student Federation). Rond 2010 werd een unit van 'JKNAP' (Jammu and Kashmir National Awami Party) opgericht in uw dorp waarop u besloot lid te worden. Reeds na enkele maanden werd u in 2010 'Finance Secretary' (schatbewaarder) van uw dorp. In mei 2011 nam u deel aan een betoging tegen de Pakistaanse autoriteiten omdat niets van de inkomsten van de Mangla dam, die gelegen is in Azad Kashmir, gaat naar de Kashmiri's. Na de betoging werd u samen met andere medebewoners opgepakt en weggevoerd naar het politiekantoor, waar jullie werden

aangemaand om jullie activiteiten te stoppen. Na een dag werden jullie vrijgelaten. In september 2011 werd om dezelfde redenen opnieuw een betoging georganiseerd waaraan u deelnam. Na afloop werden u opnieuw opgepakt en na een dag in het politiekantoor werd u omwille van uw functie die u bij uw partij bekleedt en omdat u anti-regeringsslogans had geroepen meegenomen naar een onbekende plaats, waar u gedurende drie dagen werd gefolterd door onbekenden die eisten dat u de partij zou verlaten. Vervolgens werd u achtergelaten op een plek in de nabijheid van uw dorp. Op 11 februari 2012 nam u deel aan een betoging ter nagedachtenis van het overlijden van de martelaar Maqbool Butt. De politie kwam tussen en verschillende mensen werden opgepakt. U slaagde erin te ontkomen en bracht de nacht door bij verwanten. De volgende dag ging u naar Rawalpindi, waar u vernam dat er een 'FIR' en een 'Warrant of Arrest' tegen u werd opgemaakt. U besloot dat het veiliger was om Pakistan te verlaten en verliet in maart 2012 het land. Via Iran, Turkije en Griekenland kwam u aan in Italië waar u een aanvraag voor regularisatie deed die nog steeds lopende was. In 2012 kwam u voor enkele dagen op bezoek in België. In juni 2015 kwam u opnieuw op bezoek naar België. Daar werd u tijdens een controle opgepakt omdat u geen geldige papieren had. Met het oog op een repatriëring naar Pakistan werd u opgesloten in het Centrum voor Illegalen in Vottem, waar u uiteindelijk asiel aanvraagde. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor : een domicilieringsbewijs, een bewijs dat u van Azad Kashmir bent, een lidkaart van uw partij, een brief van uw partij, examenresultaten, een studentenkaart, een brief van uw advocaat, een FIR en een Warrant of Arrest.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Pakistan diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Geneefse Conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Pakistan alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de wet over subsidiaire bescherming zou lopen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw asielaanvraag laattijdig is. Ofschoon u verklaarde uit vrees voor uw leven Pakistan te hebben verlaten, de brief van uw advocaat die dateert van 2012 raadt u namelijk uitdrukkelijk aan om in het buitenland asiel aan te vragen, komt u in Italië aan en dient daar een regularisatieaanvraag in. Uw verklaring dat u op dat ogenblik geen asiel kon aanvragen en zich daarom diende te wenden tot de regularisatieprocedure is weinig overtuigend. Hoe dan ook u verklaarde reeds in 2012 België te hebben bezocht (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Indien het voor u onmogelijk was om in Italië asiel aan te vragen is er geen enkele reden waarom u dit niet in België zou doen. Dat u reeds in Italië een regularisatieprocedure was opgestart is geen afdoende verklaring. Van een asielzoeker die zijn land van herkomst heeft verlaten uit nood aan internationale bescherming kan worden verwacht dat hij onmiddellijk asiel aanvraagt in het land waar hij aankomt en waar de mogelijkheid bestaat om internationale bescherming aan te vragen. Dat u pas na een verblijf van een aantal jaren in Europa asiel aanvraagt om een repatriëring naar Pakistan te vermijden is niet ernstig te nemen en relateert in hoge mate de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees ten aanzien van Pakistan.

Verder heeft u het in uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken enkel over de betoging van september 2011, waar u door onbekenden gedurende een drietal dagen werd gefolterd. Over de betoging van 11 februari 2012 waarna tengevolge uw deelname daaraan een 'FIR' en een 'Warrant of Arrest' tegen u werd opgemaakt, repte u met geen woord. Meer nog u verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat er geen gerechtelijke procedure tegen u werd opgestart, wat tegenstrijdig is met de brief van uw advocaat die reeds dateert van 2012 waarin geschreven staat dat er zaken tegen u aanhangig werden gemaakt voor het gerecht. Wanneer u werd geconfronteerd met bovenstaande omissie stelde u dat u wel voor de Dienst Vreemdelingenzaken gezegd had dat er een 'FIR' tegen u was en dat u na het verhaal van de tweede betoging geen vragen meer werden gesteld (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Nochtans werd het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken u voorgelezen en werd het door u ondertekend. Bovendien werd aan het begin van het gehoor voor het Commissariaat-generaal gevraagd of u opmerkingen had over het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken. U haalde enkel aan dat er misschien een vergissing was over de datum van uw aankomst in Italië (zie gehoorverslag CGVS, p. 1) maar over de omissies in het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken van de feiten die onmiddellijke aanleiding betekenden voor u vlucht uit Pakistan repte u met geen woord. De geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas wordt hierdoor verder ondermijnd.

Voorts kunnen er ernstige vragen worden gesteld omtrent uw voorgehouden profiel bij 'JKNAP'. Zo verklaarde u dat u begin 2012, na verkiezingen die op het einde van december 2011 plaats vonden, werd aangesteld als schatbewaarder van 'JKNAP' (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Verder in het gehoor verklaarde u dat u na de betoging van september 2011 naar een onbekende plaats werd meegenomen,

waar u gefolterd werd, omwille uw profiel als schatbewaarder van 'JKNAP' (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Wanneer u werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u aanvankelijk dat de betoging waarna u naar een onbekende plaats werd meegenomen en daar werd gefolterd plaats vond in september 2012. Toen u zich realiseerde dat dit onmogelijk kon, u beweerde immers Pakistan al te hebben verlaten in maart 2012, stelde u dat die betoging wel doorging in september 2011. U gevraagd wanneer de verkiezingen waren waardoor u schatbewaarder werd bevestigde dat die eind december 2011 waren en dat u zich baseert op de datum die op uw lidkaart staat om aan te duiden wanneer u schatbewaarder werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 4 en p. 8). Op de vraag hoe het dan mogelijk is dat u reeds in september 2011 schatbewaarder was stelde u nu plots dat u reeds in 2010 als schatbewaarder werd verkozen en eind 2011 voor de tweede keer verkozen werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 8 en p. 9). Nochtans had u eerder duidelijk verklaard dat u na de oprichting van een 'unit' in uw dorp in 2010 een gewoon lid was van 'JKNAP' en dat u pas begin 2012 schatbewaarder werd. Hieruit volgt dat u alvorens schatbewaarder te zijn geworden ongeveer een tweetal jaar gewoon lid was (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). U stelde ook dat u de lidkaart die u voor het Commissariaat-generaal voorlegde speciaal kreeg omdat u werd aangesteld als schatbewaarder (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Wanneer werd vastgesteld dat op de lidkaart 2012 staat, wat impliceert dat u dus pas in 2012 schatbewaarder werd, vertelde u dat u daarvoor een andere lidkaart had als schatbewaarder, wat niet strookt met uw eerdere verklaringen van 2010 gewoon lid te zijn geweest en een nieuwe lidkaart te hebben verkregen omdat u toen in 2012 de functie van schatbewaarder verkreeg. U gevraagd hoelang u dan gewoon lid was alvorens schatbewaarder te worden, beweerde u reeds vanaf 2005 lid te zijn geweest van 'JKNSF' (Jammu Kashmir National Student Federation) of de studentenvleugel van 'JKNAP' (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Over het lidmaatschap bij 'JKNSF' repte u ook voor de Dienst vreemdelingenzaken met geen woord. U stelde wederom dat het u niet werd gevraagd. Nochtans werd de vraag duidelijk gesteld of u actief was bij een organisatie (verenigingen, partij) welke functies en in welke periodes u die activiteiten uitoefende. Uiteindelijk stelde u dat u na het lidmaatschap bij 'JKNSF' in 2010 lid te zijn geworden bij 'JKNAP'. Bij 'JKNAP' zou u een tweetal maanden gewoon lid zijn geweest waarna u werd aangesteld als schatbewaarder (zie gehoorverslag CGVS, p. 9).

Voorts is het opmerkelijk dat u ondanks uw beweerd engagement en uw deelname aan diverse betogingen voor een onafhankelijke staat Kashmir geen enkele andere partij kent in Azad Kashmir die hetzelfde doel nastreven. Nochtans blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat op 11 december 2011 een gezamenlijke demonstratie werd gehouden ter nagedachtenis van Maqbool Butt. U beweerde nochtans ook in 2010 en in 2011 aan dergelijke demonstraties te hebben deelgenomen (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Bijgevolg is het onbegrijpelijk dat u naast 'JKNAP' geen enkel andere onafhankelijkheidspartij kent en is het uiterst bevreemdend te noemen dat juist uw afdeling van 'JKNAP' aparte demonstraties organiseerde. In hetzelfde verband kan verder worden opgemerkt dat u gedurende de jaren dat u in Europa bent geen enkel contact heeft ondernomen met afdelingen van 'JKNAP' nochtans gaf u aan dat er in het Verenigd Koninkrijk een afdeling van 'JKNAP' actief is. De ernst en geloofwaardigheid van uw politiek engagement, dat aan de basis ligt van uw problemen in Pakistan, wordt door bovenstaande vaststellingen verder ondermijnd.

Wat betreft de documenten die u voorlegt kunnen de volgende opmerkingen worden gemaakt. Wat betreft de domicilieringsattesten die u voorlegt om uw nationaliteit en identiteit te bewijzen moet worden opgemerkt dat u daarvan enkel kopies voorlegt. Kopies kunnen echter met knip- en plakwerk worden nagemaakt en vormen dus geen sluitend bewijs om uw identiteit aan te tonen. Opmerkelijk is dat u beweerde ook over een identiteitskaart te beschikken maar er niet in slaagt die voor te leggen. Ofschoon u reeds sinds 2012 een regularisatieprocedure in Italië heeft lopen zou u nooit naar uw identiteitskaart of andere identiteitsdocumenten gevraagd hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Dat u niet wist welke documenten u voor uw regularisatieaanvraag in Italië nodig had omdat iemand waarmee u werkte alles zou geregeld hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 5) komt ongeloofwaardig over. Voor elke procedure om een verblijfstatuut te bekomen is het essentieel om op zijn minst identiteitsdocumenten voor te leggen. Ofschoon de examenresultaten en de 'college card' die u voorlegt een foto vertonen kunnen zij in het licht van bovenstaande vaststellingen niet als een volwaardig identiteitsdocument worden beschouwd. Dat men u er niet op heeft gewezen om dergelijke documenten in het kader van uw regularisatieaanvraag aan te vragen kan niet overtuigen en doet vermoeden dat u documenten zoals een identiteitskaart of internationaal paspoort voor de Belgische autoriteiten probeert te verbergen. Wat betreft de brief van uw partij is het eigenaardig te noemen dat u niet weet wie die brief heeft opgesteld en afgeleverd (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Bovendien is deze brief net zoals de brief van uw advocaat in slecht Engels opgesteld en doorspekt met taal en typfouten waardoor de authenticiteit ervan ernstig moet worden in vraag gesteld. Wat betreft het 'FIR' de 'Warrant of Arrest' en de lidkaart van 'JKNAP' dient te worden opgemerkt dat deze pas waarde hebben wanneer

zij worden ondersteund door geloofwaardige en coherente verklaringen, wat zoals hierboven reeds werd uiteengezet bij u niet het geval is. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat het in Pakistan gemakkelijk is om valse documenten te verkrijgen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen geviséerd werden. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Pakistan controlled Kashmir te worden beoordeeld. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel en overwegend kalm genoemd kan worden. In 2014 vonden er in geheel PcK drie aanslagen plaats, waarbij drie doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans- Indiase grens diverse schendingen van het staakt-het-vuren plaats, waarbij vier burgerdoden vielen. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Azad Kashmir en Gilgit-Balochistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt bovendien niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een

soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van:

“-het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de algemene zorgvuldigheidsplicht in de mate dat elke administratieve beslissing berust op legitieme en wettelijke motieven,

- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in het bijzonder artikel 62 van de wet van 15 december 1980,

- artikel 1a alinea 2 van de Conventie van Genève en van de artikelen 48 en volgende van de wet van 15 december 1980,

- artikel 3 EVRM”.

Verzoeker meent: *“Tegenpartij begaat hierdoor een manifeste beoordelingsfout”.*

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Uiterst subsidiair, vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.

205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.2. Verzoeker meent dat hem ten onrechte wordt verweten te lang gewacht te hebben *“om een asielaanvraag in te dienen zodat dit de geloofwaardigheid van zijn gegronde vrees ondermijnt”*. De Raad stelt met de commissaris-generaal vast dat verzoeker reeds in 2012 zijn land verliet en intussen in Italië verbleef. Waar verzoeker stelt dat *“Nochtans dient niet het ogenblik van de aanvraag in aanmerking te worden genomen, maar wel het ogenblik waarop verzoeker zicht poogt te onttrekken aan de bedreiging. Hij verliet immers na de feiten het land met de bedoeling zich te onttrekken aan de bedreiging jegens hem zodat hij handelde zoals een normaal en redelijk persoon in dezelfde situatie”* kan worden gesteld dat beide belangrijk zijn bij de beoordeling van een asielaanvraag. Met name het ogenblik van de vlucht uit het land omwille van een gegronde vrees voor vervolging en het ogenblik waar verzoekende partij zich kan aanbieden bij de nationale autoriteiten om internationale bescherming te vragen. Indien deze beiden in de tijd ver uit elkaar liggen dan kan een duidelijke verklaring verwacht worden van de asielzoeker. Dat verzoeker in 2012 in Italië een regularisatie aanvraag indiende maar geen asielaanvraag, ontkracht de nood aan internationale bescherming te meer nu verzoeker ook België bezocht in 2012 en aldus ook in België de kans had om asiel aan te vragen. Bovendien stelt verzoeker ter terechtzitting dat hij in Italië geen asiel aanvroeg omdat de rij voor de bevoegde administratie veel te lang was, wat bezwaarlijk een dwingende nood aan bescherming kan ondersteunen.

Ten slotte kan er ook nog op gewezen worden dat verzoeker in België al op 5 mei een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd en hij toch nog een maand wacht, tot hij effectief gerepatriëerd wordt, om een asielaanvraag in te dienen. Verzoekers asielaanvraag is dan ook laattijdig in die zin dat hij geen aannemelijke verklaring heeft voor zijn nalatig handelen indien hij inderdaad vreesde voor vervolging. In tegenstelling tot wat wordt beweerd in het verzoekschrift ontkracht deze laattijdige aanvraag zonder deugdelijke verklaring wel degelijk de ernst en geloofwaardigheid van de feiten. Verzoekers asielaanvraag komt dan ook voor als een misbruik van de asielprocedure met het doel *in extremis* een repatriëring te verhinderen.

2.3. Indien verzoeker dan toch beslist om asiel aan te vragen dan kan minstens verwacht worden dat hij de voornaamste redenen waarom hij een repatriëring wil verhinderen concreet uiteenzet. Verzoeker verklaart op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel de betoging van september 2011 -waar hij door onbekenden gedurende een drietal dagen werd gefolterd. Dat hij de rechtstreekse aanleiding van zijn vlucht, met name zijn deelname aan de betoging van 11 februari 2012 waardoor een 'FIR' en een 'Warrant of Arrest' tegen hem werd opgemaakt, niet vermeldt en bovendien nog ontkende bij de Dienst Vreemdelingenzaken nu hij verklaarde dat er geen gerechtelijke procedure tegen hem werd opgestart, ondergraaft dan ook de waarachtigheid van deze politieke activiteiten. Verzoeker kan deze omissie niet toedekken door de schuld te leggen bij de Dienst Vreemdelingenzaken nu hem wel uitdrukkelijk werd gevraagd of hij gearresteerd werd, of er een proces tegen hem werd opgestart en of hij voor een rechtbank moest verschijnen. (zie vraag 3. Dienst Vreemdelingenzaken). Verzoeker voert een verhaal aan waarvan hijzelf de details niet geheel herinnert en dat hij opbouwt naarmate doorgevraagd wordt of geconfronteerd wordt met de interne inconsistenties.

2.4. Aldus verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken op de vraag of hij lid is van een organisatie (vereniging, partij) en wanneer hij daarin actief was, dat hij in 2010 lid werd van een politieke partij (de National Awamy party). Wanneer verzoeker geconfronteerd werd met de vaststelling dat hij in 2011 niet kon opgepakt zijn omwille van zijn profiel als schatbewaarder van 'JKNAP' (zie gehoorverslag

CGVS, p. 7) nu hij pas in januari 2012 tot deze functie werd aangesteld tracht hij alsnog de aanstelling als schatbewaarder te wijzigen om uiteindelijk te verklaren dat hij al sedert 2005 politiek actief was binnen van 'JKNSF' (Jammu Kashmir National Student Federation) of de studentenvleugel van 'JKNAP' (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Dergelijke achteraf gedane toevoegingen zijn echter niet aannemelijk nu verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken en in het begin van zijn CGVS-verhoor duidelijk anders beweerde. Ook ter terechtzitting kan verzoeker dit niet nuttig toelichten en ontkent hij dat hem deze vraag werd gesteld bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.5. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker jarenlang naliel asiel aan te vragen en pas bij de effectieve verwijdering uit België asiel vraagt. Voorts blijkt dat verzoeker zich een politiek profiel aanmeet dat hij niet eenduidig kan toelichten en wijzigt om in overeenstemming te brengen met zijn documenten en contradicties. Verzoeker toont evenmin een bekendheid aan met het politieke landschap van Kashmir terwijl het redelijk is aan te nemen dat verzoeker –zeker indien hij sedert 2005 lid was van de 'JKNSF'- van andere Kashmiri politieke partijen met gelijke doelstellingen moet gehoord hebben, *in casu quod non*. Zoals de bestreden beslissing terecht stelt had verzoeker dit moeten weten indien hij deelnam aan de betoging ter nagedachtenis van Maqbool Butt nu deze door verschillende politieke organisaties uit Kashmir (al dan niet gezamenlijk zie betoging van 11 februari 2011) worden gevoerd (zie de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, stuk 2) en verzoeker ook beweerde in 2010 en in 2011 aan dergelijke demonstraties te hebben deelgenomen (zie gehoorverslag CGVS, p. 9).

2.6. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad, zonder dat hij de stukken van valsheid moet betichten. De Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet zijn taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

2.6.1. Voorts is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoeker dient niet louter documenten neer te leggen maar hij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn.

2.7. Verzoeker legt nog steeds geen originele identiteitsdocumenten neer zodat zijn werkelijke identiteit niet kan komen vast te staan. Zijn examenresultaten en de 'college card' zijn geen identiteitsdocumenten te meer verzoeker ter terechtzitting bevestigt wel over een Pakistaanse identiteitskaart te beschikken in Pakistan. De partijdocumenten kunnen evenmin overtuigen nu verzoekers politiek profiel niet aannemelijk is. Verder kan worden vastgesteld dat verzoeker niet weet wie de brief van zijn partij heeft opgesteld en afgeleverd (zie gehoorverslag CGVS, p. 8) en dat deze brief zoals de brief van zijn advocaat, onprofessioneel en in uiterst slecht Engels is opgesteld. Ook is de inhoud van de partijbrief niet conform verzoekers verklaringen nu hij nooit beweerde “gevoelige voordrachten” te hebben gehouden tijdens partijmanifestaties. Aan deze brieven en partijdocumenten kan dan ook geen bewijswaarde worden gegeven.

2.8. Inzake de gerechtelijke stukken dient er te worden op gewezen dat *uit de aan het administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing “Pakistan” “Corruptie en documentenfraude” blijkt dat aanzienlijke corruptie weegt op de werking van de politieke instellingen, de overheidsadministraties, de politie en het gerecht in Pakistan waardoor de bewijswaarde van de door de Pakistaanse overheidsdiensten afgeleverde attesten en documenten aangetast worden. Indien het feit dat documenten worden voorgelegd uit een land met vele (ver)vals(t)e documenten in omloop, niet automatisch inhoudt dat de voorgelegde documenten vals zijn, dan dienen individuele neergelegde documenten met gepaste voorzichtigheid te worden beoordeeld, minstens dienen de oorsprong en de waarachtigheid van de stukken nauwkeurig te worden toegelicht.* Wat betreft het 'FIR' en de 'Warrant of Arrest' dient te worden opgemerkt dat deze pas waarde hebben wanneer zij worden ondersteund door geloofwaardige en coherente verklaringen, wat zoals hierboven reeds werd uiteengezet niet het geval is. Verzoeker heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs geen gewag gemaakt van een gerechtelijke vervolging terwijl hem dit uitdrukkelijk werd gevraagd. De neergelegde stukken ondergraven verder de ongeloofwaardigheid van de asielaanvraag.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel

1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.10. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.11. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus die ongegrond werden bevonden. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.12. Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en beperkt zich tot de vermelding dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming *“gezien de huidige situatie in Pakistan, die de laatste tijd nogal goed door de internationale pers wordt weergegeven”* zonder echter enig concreet persbericht bij te brengen. De Raad stelt vast dat de beoordeling door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie, gesteund op de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (Subject Related Briefing “Pakistan” “Security situation” van 16 juni 2015) correct en pertinent is en niet wordt weerlegd door verzoekende partij zodat deze dan ook staande blijft.

2.13. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Besluit

3. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

3.1. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd.voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK